

P.C.R.

La Sărbătoarea Republicii și a Anului Nou 1972, adresăm prietenilor revistei: colaboratori, cititori, tipografi, difuzori sincere felicitări, sănătate și fericire!

LA MULȚI ANI!

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

ateenueu

REVISTA DE CULTURA

Nr. 12 (89), anul VII, decembrie 1971

20 pagini - 3 lei

ROMANIA 1971

În istoria contemporană a României socialiste, anul 1971 se va număra printre acei ani rari, fundamentali, ani de concentrare a voinței naționale, însemnând un pas hotărâtor pentru destinul național.

Eveniment de seamă, nobilă sărbătoare a proletariatului român, a marelui popor, aniversarea a cincizeci de ani de la înființarea Partidului Comunist Român a stat sub semnul împlinirii politicii de independență națională, suveranitate și internaționalism socialist, sub semnul uriașului efort al națiunii noastre pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Momentul solemnei rememorări, a trecerii în revistă, cu mândrie și demnitate, a rezultatelor celor cincizeci de ani de luptă în slujba intereselor clasei muncitoare, a intereselor naționale și a internaționalismului socialist, a prilejuit încă o dată afirmarea justei politicii partidului în toate sectoarele de activitate, în politica internă și externă a statului nostru.

Vizita secretarului general al partidului în țările Orientului îndepărtat, în Republica Populară Chineză, în Republica Populară Democrată Coreeană, în R. P. Mongolă și în R. D. Vietnam a constituit un adevărat eveniment de importanță internațională, fiind încă un prilej de exprimare a politicii de cooperare cu toate țările socialiste, o dovadă a unității sistemului socialist mondial. Așa după cum spunea secretarul general al partidului în „Expunerea cu privire la politica externă a partidului și guvernului” din 24-26 iulie 1967 „Întreaga activitate internațională a țării noastre, relațiile pe care le desășoară România cu toate statele lumii se fundamentează pe respectarea dreptului înecăruî popor de a-și hotărî singur soarta, pe neamestecul în treburile interne ale altor popoare, pe promovarea neabătută a principiilor independenței și suveranității naționale”.

Istoricile „teze din iulie”, propunerii ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, reprezentând un valoros program de îmbunătățire a activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educației socialiste a maselor confirmate în spiritul și litera lor de plenara C.C. al P.C.R. din 3-5 noiembrie, vor reprezenta pentru toată activitatea spirituală din România socialistă, punctele de reper ale dezvoltării sale viitoare.

Linia ascendentă a dezvoltării culturii socialiste în România, desăvîșirea profilului moral al omului nou, rămîn legate de aceste evenimente ale anului 1971. Adezina lucidă a creatorilor, a tuturor oamenilor de artă și cultură la spiritul înnoitor al acestor documente sînt o garanție a împlinirii lor, o manifestare a sentimentului de deplină participare la realizarea programului dedicat perfecționării moral-politice a omului.

Anul 1971 este și primul an al noului cincinal, anul în care s-a pîșit într-o etapă deosebit de importantă pe drumul prosperității României socialiste. Adoptarea unor importante acte normative cum este acela cu privire la încadrarea și promovarea în muncă a personalului din unitățile socialiste de stat, așează pe baze științifice procesul productiv, asigură fiecărui om al muncii participarea eficientă la acest proces. Elaborat sub direcția îndrumare a Comisiei centrale de partid și de stat condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, noul plan cincinal este rodul unor ample și laborioase analize și dezbateri la scara întregii țări.

Anul 1971 a însemnat participarea a numeroși muncitori, ingineri, tehnicieni, economiști, oameni de știință, activiști de partid și de stat la dezbaterile privind planul dezvoltării industriale a României pe o perioadă de cinci ani, care înseamnă o perioadă de timp hotărîtoare pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltată în patria noastră. Această participare reprezintă o nouă și elocventă ilustrare a democratismului societății noastre, a asigurării fundamentare realiste, științifice a planului, o mai intensă mobilizare a resurselor materiale și umane ale țării, în interesul accelerării progresului economic și social.

Anul 1971 a însemnat un an în care vocea României s-a auzit distinct și clar în ansamblul internațional, fiind de fiecare dată identificată cu vocea rațiunii, iar contribuția țării noastre la efortul general pentru slăbirea încordării internaționale, pentru dezarmare, este apreciat ca un fapt deloc neglijabil. Inițiativele românești pe plan regional, european și internațional s-au bucurat în acest an de un ecou mai mult decît favorabil iar contribuția țării noastre la campania pentru reocuparea legitimă a locului său la O.N.U. de către R. P. Chineză, contribuția în favoarea organizării unei conferințe europene la nivel înalt precum și cele privind relațiile de bună vecinătate în statele din Balcani, sînt noi dovezi și argumente pentru politica de pace și coexistență pașnică a României.

Secretarul general al partidului, în expunerea sa din 3 noiembrie 1971, în fața plenarei C.C. al P.C.R. exprima clar principiile de bază ale politicii partidului și statului nostru, în arena internațională. „Bazinul și întreaga politică internațională pe principiile dialecticii istoriei, partidul și statul nostru se situează ferm de partea forțelor înaintate ale omenirii, își pun eforturile în slujba nouii în politica mondială, acționează împotriva mentalităților și pozițiilor perimate, dăunătoare, potrivnice intereselor poporului, în favoarea păcii și progresului universal”.

Anul 1971 a însemnat pentru România socialistă anul unui dialog deschis cu prezentul și viitorul, momentul asumării lucide a responsabilității făuririi destinului țării și națiunii. Bilanțul rodnic al acelor politice petrecute în spațiul nostru de existență și voință se va dovedi peste ani în efortul nostru de a construi o patrie independentă, prosperă, comunistă.

Alb

Unde e nordul ?
Unde e sudul ?
Intreb ca-n copilărie.
Unde sînt munții ?
Unde e marea ?
Cine mai știe ?
Cortine imense, lucioase,
Cad în jurul meu,
Nu mai văd.
Dincolo de ele e o feerie,
E un prăpăd ?
Au fost cîndva case,
orașe,
o țară ?

Fulgi strălucitori,
Surizători,
Mă-mpresoară.
E totul prea alb
Ca să nu se sfîrșească,
E o soluție prea copilărească.
Uneori mi se mai năzare
Cum fusese cîndva înainte.
O, patrie
Ascună de ninsoare
Ca de un roi nesigur de cuvinte !..

Ana BLANDIANA

„MASCĂ TRADIȚIONALĂ”
(Ilustrația numărului : reproduceri din lucrările pictorului ILIE BOCA)

Ultimul cînt leopardian

Ultimul cînt, ultimul cuvînt al lui Giacomo Leopardi adresat întregii omeniri cu îndemnul suprem de a se strînge solidar în fața naturii și a destinului contrarii, este *Ginestra*. Poetul se ridică la înălțimea artei în această extremă fază a bălăilei pe care a dat-o de-a lungul întregii sale existențe împotriva implacabilei Naturi, împotriva uriașelor „ocultelor ei forțe”. *Ginestra* este desigur și extremul apel îndreptat către întreaga umanitate pentru a se ridica solidar împotriva trecerii generale spre necunoscute țeluri, sub semnul de gheață al indiferentismului Naturii. Motivul înfrățirii umane așezat de Leopardi în *articolu mortis*, este cu atîta mai emoționant, pentru acela care se află singur în fața nesfîrșitului morții. În acest recitativ solemn Giacomo Leopardi evadează din zona magică a solitudinii și a disperării, a visului izolat, pentru a căuta corespondențe în sufletele aceluia care îi sînt asemănători, invocați în numele solidarității care trebuie să-i strîngă lîngă prăpastiile infinite ale morții și ale misterului. *Ginestra* este și o solemnă lamentație, fără de retorism asupra durerii universale, un echilibru al acelei neliniști care a agitat totdeauna psihologia leopardiană. El caută să ajungă la o concluzie umană a acestei imense întrebări, relativă la existența durerii, ca prim element, ca prim mobil al lumii. Tendința aceasta de a conchide, sub un semn umanist, este o dovadă a voinței lui Leopardi, (o nouă treaptă, ultimă a artei sale), de a însemna și cu afirmația sa poetică, încrederea în viitor, în evoluția continuă, în „magnificile destine progresive” ale oamenilor solidari. Coralitatea *Ginestrei* interferează vocea solitară a creatorului, care vrea să transmită un mesaj oamenilor, cu durerea care nu mai este numai a sa ci a părții întregului gen uman. Poetul se ridică acum cizelat de artă și de suferință, pînă la starea de vates, profetizînd oamenilor noua sa religie, noul său ideal de încredere deplină, solemnă, într-o lume încărcată de energii, capabile să transforme lumea și existența. *Ginestra* este o sinteză supremă a temelor predilecte ale lui Leopardi, dar descifrate într-o cheie lirică, de o rară, originală forță expresivă. „Floarea pustului” este simbolul fragil dar nepieritor, mereu renăscut pe coastele distrugătorului simbol al naturii care este Vezuviul. Leopardi, vocea cea mai pură a melancoliei romantice este acum sensibil la o nouă vibrație, cu atît mai emoționantă, la dorința de a sparge zidurile carcerii solitudinii și tristeții, pentru a se simți și el o picătură din fluviul umanității, o fibră

Alexandru BALACI

(Continuare în pag. 17)